

Sygn. akt *I AGa 170/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny i Własności Intelektualnej

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Ewa Staniszevska

Sędziowie: Jerzy Geisler (spr.)

Małgorzata Gulczyńska

Protokolant: stażysta Andrzej Becker

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2020 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank (...) S.A. z siedzibą
w W.**

przeciwko **R. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 22 maja 2019 r. sygn. akt IX GC 780/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Jerzy Geisler Ewa Staniszevska Małgorzata Gulczyńska

I AGa 170/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) spółka akcyjna wniósł przeciwko pozwanemu R. S. pozew o zapłatę kwoty 224.803,72 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Powód wskazywał, że dochodzona kwota stanowi należność z tytułu zawartej między stronami umowy kredytu.

W dniu 13 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał pozwanemu zapłatę na rzecz powoda kwoty 224.803,72 zł z odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych, od kwoty 195.348,68 zł od dnia 23 listopada 2017 r. do dnia zapłaty i kwoty 2.828 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany wniósł zarzuty od wskazanego nakazu zapłaty.

Wyrokiem z dnia 22 maja 2019 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w punkcie I utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 13 grudnia 2017 r., a w punkcie II zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.817 zł tytułem dalszych kosztów postępowania. Ustalenia faktyczne i motywy prawne wyroku Sąd Okręgowy przedstawił w pisemnym uzasadnieniu na kartach 181-184.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Strony prowadzą działalność gospodarczą.

Dowód- bezsporne

W dniu 20 listopada 2009 r. powód udzielił pozwanemu kredytu w walucie polskiej w kwocie 280.000,00 zł; kredytobiorca oświadczył, że środki z kredytu przeznaczy na finansowanie zakupu nieruchomości gruntowej zabudowanej budynkami gospodarczymi, położonej w (...), gmina D. oraz sfinansowania prac remontowych budynków gospodarczych. Zgodnie z § 2 ust. 1 kredyt udzielony został na okres od 20 listopada 2009 r. do 1 listopada 2024 r. W myśl § 11 ust. 4 umowy w razie niezaspokojenia swojego roszczenia [...] (...) SA może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć niniejszą umowę. Wedle § 11 ust.5 umowy termin wypowiedzenia niniejszej umowy wynosi 30 dni [...] licząc od dnia następującego po dniu doręczenia tego wypowiedzenia.

Dowód – bezsporne, a nadto umowa nr (...) kredytu inwestycyjnego dla posiadaczy rachunków bieżących (...) w walucie polskiej z dnia 20 listopada 2009 r. wraz z aneksem (k. 9-17).

Pismem z dnia 8 kwietnia 2015 r. powód wezwał pozwanego do uregulowania należności z tytułu umowy kredytu w kwocie 13.108,40 zł w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia wezwania. W przypadku braku spłaty zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma, powód wraz z upływem tego terminu wypowiada umowę nr (...) w zakresie warunków spłaty. Termin wypowiedzenia wynosi 30 dni. Wypowiedzenie warunków spłaty oznacza obowiązek spłaty całej kwoty zadłużenia w terminie wypowiedzenia. Brak spłaty całej kwoty zadłużenia w terminie wypowiedzenia spowoduje, że od dnia następnego po jego upływie, kwota całego niespłaconego zadłużenia stanie się przeterminowana i wymagalna.

Powyższe pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 17 kwietnia 2015 r.

Dowód – pismo powoda pn. Wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie warunków spłaty umowy z dnia 8 kwietnia 2015 r. (k. 140), potwierdzenie odbioru (k. 141-142).

Na dzień 23 listopada 2017 r. zobowiązanie pozwanego wobec powoda wynosiło :

- 195.348,68 zł – kapitał zapadły niespłacony,
- 26.492,32 zł – odsetki karne pomniejszone o spłatę,
- 2.962,70 – odsetki umowne pomniejszone o spłatę,

Łącznie – 224.803,70 zł.

Dowód – rozliczenie kredytu (k. 145–146), historia operacji na kontrakcie kredytowym (k. 149-155), wyciąg z ksiąg banku (k. 6).

W związku z wypowiedzeniem umowy kredytu powód wezwał pozwanego pismem z dnia 18 maja 2017 r. do spłaty całego zadłużenia z tytułu umowy kredytu.

Wezwanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 30 maja 2017 r.

Dowód – wezwanie do zapłaty z dnia 18 maja 2017 r. (k. 7), potwierdzenie doręczenia (k. 8).

W dniu 2 października 2017 r. pozwany złożył u powoda wniosek o zawarcie umowy restrukturyzacyjnej.

Wniosek został odrzucony przez powoda z uwagi na niedostarczenie wymaganych dokumentów oraz brak wpłat uwiarygadniających w wyznaczonym przez Bank terminie.

Dowód – wniosek o zawarcie umowy restrukturyzacyjnej z dnia 2 października 2017 r. (k. 156-158), pismo powoda z dnia 30 października 2017 r. (k. 159).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dokumentów. Wiarygodność tych dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu, nie kwestionowały jej także strony. Dokumenty prywatne stanowiły zgodnie z art. 245 k.p.c. dowód, że osoba, które je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W skład tych dokumentów wchodziły wyciąg z ksiąg banku, historia operacji na kontrakcie kredytowym, rozliczenie kredytu, czy oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy. Dokumenty te pozwoliły Sądowi na ustalenie istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych.

W świetle tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym jest zasadny i należy utrzymać go w mocy.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r., przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zwrot kwoty kredytu wraz z odsetkami oraz prowizją należą zatem do podstawowych obowiązków kredytobiorcy.

W niniejszej sprawie bezsporny był fakt zawarcia przez strony procesu umowy kredytu. Pozwany początkowo kwestionował także fakt wypowiedzenia tejże umowy, jednak wobec przedłożenia przez stronę powodową oświadczenia o wypowiedzeniu wraz z dowodem doręczenia, zarzut ten stracił na aktualności.

W toku procesu pozwany ogólnikowo kwestionował wysokość roszczenia, nie podniósł jednak zarzutu, iż kredyt spłacał; musiał zaś mieć wiedzę o wysokości zadłużenia, skoro złożył wniosek o restrukturyzację zadłużenia (k. 156-158). Tym niemniej wysokość zadłużenia, w tym wysokość zaległego kapitału oraz odsetek a także wielkość dokonanych przez pozwanego wpłat została w sposób wystarczający udowodniona przez powoda poprzez przedłożenie dokumentów prywatnych w postaci rozliczenia kredytu (k. 145-146) oraz historii operacji na kontrakcie kredytowym (k. 149-155) podpisanych przez umocowanych pełnomocników banku. Wiarygodności tych dokumentów pozwany nie zaprzeczył, a ogólne kwestionowanie wysokości i wymagalności zadłużenia, bez wskazania konkretnych zarzutów, nie mogło odnieść skutku. Z dokumentów tych wynika jednoznacznie wysokość zadłużenia pozwanego i jego wymagalność, zatem brak jest podstaw do przyjęcia tezy, aby dokumenty te stwierdzały nieprawdę – zarzutu takiego nie podnosił pozwany, także i Sąd nie znalazł powodu, aby dokumenty te kwestionować. Tym samym przyjęć należy, że powód wykazał dokumentami prywatnymi, że przysługuje mu wskazana w nakazie zapłaty w postępowaniu nakazowym wierzytelność wobec pozwanego o określonym terminie wymagalności.

Stwierdzenie to jest zasadne także o tyle, o ile nie zasługują na podzielenie argumenty pozwanego wobec kwestii warunkowego wypowiedzenia umowy kredytu. Wskazać należy w tym kontekście przykładowo na wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 września 2017 r. I ACa 329/17, Legalis nr 1683230, zgodnie z którym dopuszczalne jest, co do zasady, dokonanie czynności prawnej zawierającej zastrzeżenie, że jej skutek zależy od skorzystania z uprawnienia lub woli wykonującego zobowiązanie, a zdarzenie zależne od zachowania strony może polegać na spełnieniu lub niespełnieniu świadczenia. Zastrzeżenie to podlega ocenie na podstawie art. 353¹ k.c., z uwzględnieniem normatywnej konstrukcji warunku określonej w art. 89 k.c. Nie została wyłączone

dopuszczalność zastrzeżenia warunku także w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy. Zaakceptowane zostało stanowisko, że warunkiem może być także spełnienie świadczenia, ponieważ zapłata nie zawsze jest zdarzeniem całkowicie uzależnionym od dłużnika. Sąd w niniejszym składzie podzielił to stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach prezentując pogląd, że formuła wypowiedzenia zastosowana przez bank wobec pozwanego była dopuszczalna. Co do zasady dopuszcza się bowiem dokonanie czynności prawnej pod warunkiem potestatywnym, czyli uzależniającym skutek tej czynności od woli lub zachowania drugiej strony, w tym też od spełnienia lub niespełnienia przez nią świadczenia.

Z treści oświadczenia banku jednoznacznie wynika, że o ile kredytobiorca nie dokona spłaty zaległości w terminie 30 dni od otrzymania pisma, umowa kredytu zostaje wypowiedziana po upływie 30-dniowego terminu. Zatem wypowiedzenie należało uznać za skuteczne. Ocenę skuteczności wypowiedzenia oprócz należało również na art. 75 ust. 1 i 2 prawa bankowego, zgodnie z którym w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, o ile ustawa z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne nie stanowi inaczej. Termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określiły w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy - 7 dni. W ocenie Sądu dokonane przez bank wypowiedzenie spełniało wymaganie stawiane w tym przepisie. Zostało także dokonane zgodnie z upoważnieniem do reprezentacji banku. W tym zakresie stwierdzić należy, że pełnomocnictwo do dochodzenia wierzytelności obejmuje w sobie czynności takie jak wezwanie do zapłaty czy wypowiedzenie umowy kredytu. Jest to uzasadnione tym bardziej, że sam pozwany nie miał wątpliwości co do skuteczności wypowiedzenia, skoro złożył później wniosek o restrukturyzację zadłużenia.

Tym samym w ocenie Sądu nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 13 grudnia 2017 r. wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi sygn. akt X GNC 1870/17 jest zasadny i należy utrzymać go w mocy w całości, o czym Sąd orzekł w pkt. I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt. II wyroku, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. art. 99 k.p.c. w zw. z §2 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tj. z dnia 3 stycznia 2018 r., Dz.U. z 2018 r. poz. 265). Na koszty te składają się opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego (10.800 zł).

Apelację od wskazanego wyroku złożył pozwany, zaskarżając go w całości. Pozwany zarzucił naruszenie:

I. przepisów postępowania:

a. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów:

i. dokumentu wypowiedzenia kredytu, skutkującego błędem w ustaleniach faktycznych, polegającym na przyjęciu terminu 30-dniowego jako jedynie wiążącego do spłaty zaległości,

ii. wniosku o restrukturyzację, skutkującego błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na uznaniu, że pozwany wiedział o wysokości zadłużenia skoro złożył wniosek o restrukturyzację, mimo że z wniosku nie wynika kwota zadłużenia, która miałaby być objęta restrukturyzacją,

(...). pełnomocnictwa udzielonego osobom, które podpisały oświadczenie o wypowiedzeniu przez błędne uznanie, że obejmuje również czynności prawo kształtujące, a w konsekwencji błędne uznanie, że wypowiedzenie umowy kredytowej było ważne,

b. art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. przez dopuszczenie i przeprowadzenie spóźnionych dowodów z dokumentów przedstawionych przez powoda po odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty i po pierwszej rozprawie, a które nie dotyczą nowych okoliczności;

II. przepisów prawa materialnego w postaci art. 89 k.c. w zw. z art. 75 ust. 1 i 2 ustawy – prawo bankowe poprzez ich błędne zastosowanie i uznanie dopuszczalności jednostronnego wypowiedzenia umowy kredytowej z zastrzeżeniem warunku.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

Powód złożył odpowiedź na apelację, wnosząc o oddalenie apelacji i o zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelację pozwanego należało oddalić jako bezzasadną.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne.

Niezasadne okazały się zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., dotyczące wadliwej oceny dowodów zgromadzonych przez Sąd Okręgowy. Naruszenia wskazanego przepisu nie może uzasadniać jedynie to, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego. Ocena dowodów należy do zasadniczych kompetencji jurysdykcyjnych sądu orzekającego i nawet sytuacja, w której z treści dowodu można wywieść wnioski inne, niż przyjęte przez sąd, nie jest równoznaczna z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd wywodząc wnioski faktyczne z przeprowadzonych dowodów, uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, bądź też dokonał oceny niekompletnej, pomijając istotne dla poczynienia prawidłowych ustaleń fragmenty materiału procesowego. Żadnego ze wskazanych naruszeń nie można było przypisać Sądowi Okręgowemu.

Wskazać należy, iż zarzut błędnego przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że trzydziestodniowy termin wskazany w wypowiedzeniu jest jedynie wiążący do spłaty zaległości w istocie stanowi zarzut naruszenia art. 65 k.c. przez jego błędną interpretację i przyjęcie przez Sąd I instancji skutków prawnych oświadczenia o wypowiedzeniu. Nie budzi bowiem wątpliwości, że ustalając stan faktyczny sprawy Sąd Okręgowy wskazał, jaka była treść dokumentu wypowiedzenia. Ocena skutków prawnych tego dokumentu, w tym również określenie, w jakim zakresie jest on wiążący, stanowi już ocenę prawną dokonywaną na podstawie przepisów prawa materialnego. Z tego względu zarzut ten zostanie omówiony w dalszej części uzasadnienia.

Nie znalazł uzasadnienia zarzut, że Sąd Okręgowy na podstawie wniosku o restrukturyzację błędnie przyjął, że pozwany wiedział o wysokości swojego zadłużenia wobec powoda. Opierając się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym Sąd I instancji logicznie wywnioskował, że skoro pozwany złożył wniosek o restrukturyzację, a wcześniej otrzymał wypowiedzenie, w którym wskazano wysokość zadłużenia, to pozwany znał wysokość swojego zadłużenia. Pozwany nie przedstawił żadnego dowodu, który wskazywałby, że nie zna wysokości swojego zadłużenia, takiego jak choćby pismo skierowane do powoda z prośbą o wskazanie aktualnego zadłużenia. Wskazać również należy, że już w umowie kredytowej wskazano terminy płatności poszczególnych rat kredytu i ich wysokość, a także sposób obliczania odsetek. Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw, by przyjmować niewiedzę pozwanego co do wysokości zadłużenia.

Niezasadny okazał się również zarzut dowolnej oceny dokumentu pełnomocnictwa i błędnej jego interpretacji. Przyjęcie, że pod pojęciem „czynności związanych z dochodzeniem wierzytelności wykonywanych przez Oddział – Centrum (...) SA” nie mieści się uprawnienie do wypowiedzenia umowy kredytowej jest zbyt zawężające. W skład czynności dotyczących dochodzenia wierzytelności niewątpliwie należy zaliczyć wzywanie kredytobiorcy do zapłaty. Zgodnie z umową kredytu wpływ terminu wypowiedzenia jest również konieczny do zaistnienia wymagalności części należności (§ 15 pkt 2 umowy). Należy także zauważyć, że umowy kredytowe są umowami masowo zawieranymi przez powodowy bank, zatem zarówno do ich zawarcia jak i wypowiedzenia nie jest wymagane pełnomocnictwo szczególnego rodzaju. Takiego wymogu nie przewidują ani przepisy Kodeksu cywilnego, ani przepisy

ustawy - Prawo bankowe. Sąd Apelacyjny zauważa również, że (...) Banku (...) S.A. jest oddziałem, który powód wyznaczył do prowadzenia windykacji, co wynika z samej nazwy tego Oddziału, zatem logicznym jest, iż udzielone pracownikom tego oddziału pełnomocnictwo obejmuje również uprawnienie do wypowiedzenia umowy kredytowej, pod warunkiem, gdy dłużnik nie ureguluje zaległości do czego jest wzywany w pierwszej kolejności.

Nie znalazł również uzasadnienia zarzut naruszenia art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie dowodów złożonych przez powoda już po wniesieniu odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty. Wbrew twierdzeniom skarżącego nie były to dowody spóźnione. Twierdzenia i dowody zgłoszone w pozwie uzasadniają zawarte w nim żądanie i ewentualnie właściwość sądu. Powód nie ma obowiązku przewidywania wszystkich możliwych wariantów przebiegu postępowania, wszelkich możliwych zarzutów pozwanego i jego hipotetycznych środków obrony oraz formułowania twierdzeń, wniosków i zarzutów, które potencjalnie mogłyby mieć zastosowanie. Należy zwrócić uwagę, że gdyby w reakcji na stanowisko strony pozwanej powód przedstawił okoliczności, które wykraczałyby poza ramy podstawy faktycznej powództwa, konieczna byłaby kontrola, czy nie doszło do rozszerzenia powództwa. Dowody dołączone do pisma powoda z dnia 3 grudnia 2018 r. stanowiły dowody na okoliczności, które były rozwinięciem faktów zawartych w pozwie i były adekwatną reakcją powoda w stosunku do obrony podjętej przez pozwanego. Potrzeba powołania tych dowodów wynikała później. Sąd Okręgowy zatem słusznie dopuścił sporne dowody i uczynił je podstawą ustalenia stanu faktycznego sprawy. Należy jeszcze zwrócić uwagę, że w postanowieniu wydanym na rozprawie w dniu 21 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy nie orzekł o dowodach, ale o możliwości złożenia przez powoda pisma procesowego, w którym powód ustosunkowałby się do twierdzeń i zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną na terminie rozprawy. Takie postanowienie nie odnosiło się do ewentualnych przyszłych wniosków dowodowych powoda i nie stanowiło blokady możliwości składania takich wniosków.

Przechodząc do oceny zarzutów naruszenia prawa materialnego wskazać należy, że bezzasadny okazał się zarzut naruszenia art. 89 k.c. w zw. z art. 79 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo bankowe poprzez błędne uznanie dopuszczalności wypowiedzenia umowy kredytowej z zastrzeżeniem warunku. Sąd Apelacyjny podziela prezentowane w orzecznictwie stanowisko, wyrażone również w przywołanym w apelacji wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., II CSK 750/15, że dopuszczalne jest, co do zasady, dokonanie czynności prawnej zawierającej zastrzeżenie, że jej skutek zależy od skorzystania z uprawnienia lub woli wykonującego zobowiązanie, a zdarzenie zależne od zachowania strony może polegać na spełnieniu lub niespełnieniu świadczenia. W wezwaniu do zapłaty i wypowiedzeniu warunków spłaty umowy powód wezwał do zapłaty zaległości w terminie 30 dni, jednocześnie wiążąc wypowiedzenie umowy z upływem terminu siedmiodniowego. Niewątpliwie zatem powód przedstawił dwa terminy, jednak nie ma wątpliwości, z upływem którego terminu powód wiązał skutek wypowiedzenia umowy kredytowej. W rozpoznawanej sprawie nadto nie sposób przyjąć, iż pozwany pozostawał w niepewności co do wskazanego w wezwaniu terminu do zapłaty, ponieważ nie dokonał żadnej wpłaty ani w terminie krótszym, ani w terminie dłuższym. Na wezwanie nie zareagował nawet w możliwie najdłuższym terminie.

Natomiast wracając do wyżej wspomnianego zarzutu błędnego przyjęcia terminu 30-dniowego jako jedynie wiążącego do spłaty zaległości bez uwzględnienia terminu 7-dniowego wskazać należy, że nie znalazł on uzasadnienia.

W treści pisma z dnia 8 kwietnia 2015 r. powód podjął dwie czynności, a mianowicie wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie warunków spłaty.

Wezwanie do zapłaty dotyczyło zapłaty zaległości w kwocie 13.108,40 zł w terminie 30 dni.

Natomiast wypowiedzenie warunków spłaty dotyczyło całej umowy w sytuacji, gdyby pozwany nie uregulował zadłużenia o jakim była mowa w wezwaniu do zapłaty (tj. kwoty 13.108,40 zł) w terminie 7 dni. Trzydziestodniowy bieg terminu wypowiedzenia umowy, zgodnie z § 11 ust. 5 umowy, rozpoczął więc bieg po bezskutecznym upływie 7 dni od doręczenia pozwanemu pisma z 8.04.2015 r. Sąd Apelacyjny nie ma wątpliwości, że 30-dniowy termin należy liczyć od dnia, który nastąpił po upływie 7 dni od otrzymania przez pozwanego wezwania do zapłaty zaległości w kwocie 13.108,40 zł. Z tekstu przywołanego pisma nie wynika podnoszona w apelacji okoliczność, że upływ terminu wypowiedzenia umowy skutkuje obowiązkiem zapłaty w ciągu kolejnych 7 dni. Pozwany powinien

dokonać spłaty całego swego zobowiązania w terminie 30 dni okresu wypowiedzenia, bo po jego upływie niespłacone zadłużenie stawało się przeterminowane i natychmiast wymagalne. Analiza zarówno samego rozstrzygnięcia, jak i jego uzasadnienia nie pozwala na przyjęcie, że Sąd Okręgowy uwzględnił jedynie termin 30 dni, pomijając 7-dniowy okres na zapłatę zaległości w kwocie 13.108,40 zł, co zarzucał skarżący w swojej apelacji.

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny w punkcie I wyroku na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną. Skarżący jako przegrywający apelację winien na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty postępowania apelacyjnego. Na koszty te składały się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 8.100 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Jerzy Geisler Ewa Staniszevska Małgorzata Gulczyńska

--	--	--